

ning, nemlig 1895 — Stillingen for Kjøbenhavns Kommune — jeg bemærker, at jeg her ikke taler om de Byrder, der hvile paa de kjøbenhavnske Beboere men kun om Kommunens Stilling, om de Midler, der staa til Kommunens Raadighed — blive den, at Kjøbenhavns Kommune fik overdraget $\frac{3}{4}$ af Bygningsafgiften, hvilket udgjorde ca. 955,000 Kr. samt hele Ligningskatten 105,000 Kr., og saa paa den anden Side bliver den 3dje Procent af den kjøbenhavnske Indkomstskat baandlagt, og det var for 1895: 883,000 Kr. Altsaa Differencen mellem $\frac{3}{4}$ af Bygningsafgiften og 1 pCt. af Indkomstskatten var ca. 72,000 Kr. Lægger man dertil den uforanderlige Ad-dend, nemlig Ligningsskatten 105,000 Kr., kommer der en Nettogevinst for Kommunen af 177,000 Kr. Saa meget vilde Kommunen have faaet fri, hvis Loven var bleven gennemført i 1895. Men allerede for 1896 ser Billedet noget anderledes ud. Da gaar Differencen af 72,000 Kr. ned til 57,000 Kr., og for 1897 gaar den ned til 35,000 Kr. Følgen heraf er den, at der allerede er opstaaet en Difference i Kjøbenhavns Disfavør fra 1897 mod 1895 af omtrent 40,000 Kr. Men det er endnu ikke alt. Der er nogle Smaating, som man næppe har lagt Mærke til, og som dog fortjene at bemærkes. Kjøbenhavns Kommune modtager for Opkrævning af Statsskatter et Beløb af 2 pCt. Det komme vi maaske til at miste; vi vilde da muligvis miste de 2 pCt. af den Million, som de $\frac{3}{4}$ af Bygningsafgiften udgøre; det er 20,000 Kr., vi gaa Glip af. Hertil kommer et Beløb, som er vanskeligt at bestemme, nemlig det Rentetab, vi lide ved, at medens vor Indkomstskat opkræves kvartalsvis, Bygningsafgiften opkræves halvårsvis og vil blive betalt os paa et betydeligt senere Tidspunkt. Jeg maa formode, at Tabet af 1 pCt. snarere er for lavt end for højt regnet, altsaa det bliver snarere 2 pCt., altsaa 20,000 Kr. til. Men endelig er der et særligt Forhold, som næppe er blevet paaagtet, og som ogsaa er saa ejendommeligt, at jeg godt kan forstaa, at det har unddraget sig særlig ikke-kjøbenhavnske Rigsdagsmænds Opmærksomhed. Det er, at ifølge den kjøbenhavnske Indkomstskattelov kan man ved Opgivelse af sin Indtægt fradrage den direkte Skat, man har svaret det foregaaende Aar. Det vil altsaa sige, at naar man indfører en Statsindkomstskat, ville de kjøbenhavnske Skatteborgere ved Opgivelse af deres Indtægt til Kommunen kunne fradrage den Statsindkomstskat, de have svaret det sidste Aar. Hvis vi be-

holde den i og for sig urimelige Regel og ikke faa Lov til at anvende Statsindkomstskattens Regler, er der retlig intet at indvende derimod; men det Beløb, som Kjøbenhavns Kommune — og i den Henseende staa Kjøbenhavns Kommune alene, fordi vi alene have en ren Indkomstskat med saadanne bindende Regler — vil miste derved, er af Direktøren for Kjøbenhavns Skattevæsen beregnet til 2 pCt. af hele Indkomstskattens Beløb, altsaa 60,000 Kr. Lægger man disse 3 Summer sammen, vil det blive et Beløb af en 100,000 Kr., hvormed den Gevinst, de Penge, som Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse fik at more sig for ved Lovene, bleve reducerede fra 177,000 Kr., som det var beregnet til i det oprindelige Forslag paa Grundlag af Forholdene i 1895, til knapt 80,000 Kr. eller allerede for 1897 kun ca. 40,000 Kr. Dertil kommer endnu, og det er det væsentligste, at i en nogenlunde fremadskridende Periode af Byens Udvikling vil Indkomstskattens Udbytte med uforandret Skattesats være stadig stigende; naar der bliver baandlagt 1 pCt. af denne Indkomstskat, ville vore Indtægtskilder blive tilstoppede paa en Maade, som er skadelig for Byens Interesser. Naar jeg nu tør med nogen Føje mene, at det er uheldigt, at en Kommune bliver saaledes stillet, at den ikke har de nødvendige Midler til at føre sin kommunale Husholdning, sin kommunale Livsførelse og altsaa bliver henvist til enten at stoppe op med nyttige Foretagender eller til ad ekstraordinær Vej at skaffe sig Midler, ad Laanevejen at kaste over paa Fremtiden Byrder, som det er almindelig anerkendt inden for den paagældende Kommunalbestyrelse, at det var rigtigt, at Nutiden bar, saa er det, forekommer det mig, en uholdbar, en urigtig Tilstand, og naar altsaa det virkelige Resultat af en Skattereform for Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse bliver det, at vi i det mindste i Løbet af en kort Tid kunne regne paa at have færre Penge til Raadighed end nu, saa mener jeg, at jeg tilstrækkelig har begrundet det Forslag, jeg har tilladt mig at stille, nemlig at Kommunalbestyrelsen faar til fri Raadighed med Ret til at udskrive ogsaa den tredje Procent af Indkomstskatten, som Forslagene have baandlagt. Jeg vilde gerne gøre opmærksom paa, at man behøver herigennem ikke at tage noget som helst Standpunkt til det Spørgsmaal, om Kommunen skal have en ubegrænset Ret eller ikke til at udskrive Skat; thi Bestemmelsen i Indkomstskatteloven af 1861 § 16 bliver staaende, hvorefter